

„Du!“

„Ja, det var netop samme Aften, jeg kom hertil. Inspektøren paa Hotellet havde Billetter tilsalgs, og da jeg havde hvilet mig lidt efter Rejsen, fik jeg Lyst til at gaa derhen. Det anede mig, at saa godt som hele min tidligere Omgangskres vilde passere Revy for mig ved den Lejlighed, og det slog da ogsaa til.“

„Men det har jeg ikke anet! Hvem talte du med?“

„Med ingen. Der var vist heller ingen, der kendte mig igen.“

„Det er rimeligt nok — efter fire Aars Fraværelse. Og med det lodne Underansigt, du møder med!“

„I hvert Fald fik jeg Lov til at sidde en Timestid ganske uantastet i en Loge og se paa Dansen. Det var ganske ejendommeligt. Jeg sad der *incognito* og genkendte selv næsten hvert eneste Ansigt.“

„Hvordan var saa dit Indtryk?“

„Det samme som af hele Byen. Alting synes mig ganske uforandret og alligevel saa besynderlig nyt. Men det forstaar du vistnok heller ikke. — Jeg saae forresten ogsaa et Glimt af din Kusine. Hun dansede med en blond Herre, som jeg ikke kendte. Du skulde ikke tilfældigt vide, hvem det var?“

„Jo, det var Karsten From — Portrætmaleren. Men han er maaske først kommen i Skuddet efter din Tid.“

„Vil du for en Gangs Skyld svare paa et indiskret Spørgsmaal? Er den Herre din Kusines nye — hvad skal jeg sige — Ven? Det saae saadan ud.“

„Jeg veed ingenting. Men siden du nu har spurgt, saa kan jeg gerne fortælle dig, at der snakkes om en Forlovelse.“

Torben Dihmer nikkede tavs. Han sad stadig med Armene paa Bordet og drejede paa sit halvtømte Glas.

„En Kunstner altsaa. Det havde jeg nu mindst tænkt. Han saae forresten ogsaa nok saa meget ud som en Cirkusartist. Jeg havde i Grunden ventet et aneligere Resultat af saa mange Aars samvittighedsfulde Prøvelse.“

Professoren trak paa Skuldren.

„Jeg deler heller ikke min Kusines Smag i dette Tilfælde. Hun er lidt uberegnelig. Men hvad skal man sige? Kærligheden